

i někdo jiný, kdo vypovězen nebyl, byť to byl i vlastník. Proto praví § 20, že do výpovědi může podat stížnost osoba hospodařící a nezmiňuje se o vlastníku, třeba že tomuto jest výpověď vždy aspoň doručiti. To také odpovídá úplně stavu věci, neboť, jde-li o výpověď z hospodaření, dotýká se právě jen osoby hospodařící, vždyť vlastník jako takový mohl neb může práva svá proti záboru hájiti již vůči předchozím aktům zábor uplatňujícím, tedy nehledě k poznámce záboru zejména proti oznámení obmýšleného převzetí, jehož důsledkem výpověď jest (§ 13 záb. zák.) i není tedy odepřením práva stížnosti proti výpovědi nikterak zkrácen. Nařizuje-li přes to zákon, by mu výpověď také doručena byla, děje se to jen proto, by věděl, co s věcí je a jak se tedy jeho poměr vůči osobě hospodařící, která výpověď obdržela, utváří, aby se podle toho zachovati mohl. V poměru jeho ku Státnímu pozemkovému úřadu, v poměru zabranosti se však výpovědí ničeho nezměnilo a proto se mu výpověď ta nedává, není-li právě zároveň také osobou hospodařící, i nemohou proto práva jeho výpovědí danou třetí osobě jako osobě hospodařící býti dotčena, a proto již z tohoto důvodu, t. j. z důvodu §u 9 nesp. říz., na nějž se stěžovatel neprávem odvolává, nepřísluší mu právo stížnosti.

Čís. 4064.

Společenstva výrobní a hospodářská (zákon ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.).

Tím, že uchazeč o členství upsané podíly postoupil třetím a družstvo postup ten schválilo, přestal uchazeč býti svou přihláškou vázán a byl jak z práv tak i ze závazků z přihlášky vypuštěn; lhostejno, že se třetí pak s postoupenými podíly za člena nepřihlásil.

(Rozh. ze dne 15. července 1924, Rv I 749/24.)

Žalující družstvo domáhalo se na žalovaném zaplacení dvou družstevních podílů. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Žalované straně dlužno přisvědčiti v tom, že odvolací soud neposoudil věc po právní stránce správně (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), shledav, že žalovaný jest členem žalujícího družstva a uznal v důsledku toho žalovaného povinným, zaplatiti družstvu na dvou členských podílech zažalovaných 2500 Kč. Jest ovšem nesporno, že se žalovaný přihlásil dne 4. ledna 1922 za člena družstva a že dotyčnou písemní přihlášku na dva podíly vlastnoručně podepsal (§ 6 stanov), ale nesporno jest také, že žalovaný ještě téhož dne postoupil a Dr. František M. od něho převzal ony upsané dva podíly a dále jest nesporno, že tento postup ihned družstvu oznámený byl družstvem dopisem ze dne 6. ledna 1922 schválen a Dr. František M. vyzván, aby přihlášku za člena podepsal. Na základě tohoto zjištěného stavu věci nutno však dospěti oproti stanovisku

odvolacího soudu k tomu, že žalovaný přestal býti svou přihláškou ze dne 4. ledna 1922 vázán a že schválením postupu podílů se strany družstva byl jak z práv tak i ze závazků z přihlášky za člena vypuštěn (§ 1406 obč. zák.). To byl zamýšlený následek přenesení podílů a že k tomu přistoupilo také družstvo, vidno z bezvýhradnosti jeho schválení postupu podílů a z toho, že žádalo od Dra Františka M-a členskou přihlášku. Byl-li však žalovaný jako uchazeč za člena z přihlášky propuštěn, nemohl na základě oné původní přihlášky bez svého souhlasu za člena s právním účinkem býti družstvem přijat a zapsán. Názor odvolacího soudu, že postup podílů na Dra Františka M-a schválen byl družstvem jen podmíněně, pro případ, že se Dr. M. s 2 podíly přihlásí za člena a bude členem družstva, nemá v tom, co vyšlo ve sporu na jevo a bylo zjištěno, nejmenší opory. Dle toho se žalovaný, třeba že byl za člena družstvem přijat a zapsán, členem družstva nestal, jím není a není proto také povinen členské podíly družstvu složit.

Čís. 4065.

Odpůrčí řád.

K pojmu »úmyslu dlužníka poškoditi věřitele« ve smyslu Šu 2 čís. 3 odp. řádu a »vědomosti účastníka o tomto úmyslu«.

(Rozh. ze dne 16. července 1924, Rv I 757/24.)

Žalobce domáhal se na žalovaném vyloučení dříví a prken z exekuce, tvrdě vlastnické právo k vylučovaným věcem, jež byl žalovaný zabavil, veda exekuci proti žalobcovu bratru. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatel sám uvádí, že namítal odpůrčí důvod podle Šu 2 čís. 3 odpůrčího řádu. Předpokladem tohoto jest úmysl dlužníkův, poškoditi právním jednáním, ať jest jakékoliv, jeho věřitele, a vědomost účastníka řečeného právního jednání o tomto úmyslu dlužníkově, totiž vzhledem ku blízkému příbuzenství (§ 4 odp. ř.), kupitelova povinnost důkazní, že o tomto úmyslu dlužníkově ani nevěděl, ani věděti nemusil. Tímto důkazem byl arcí povinen žalobce, bratr dlužníkův, tedy jeho blízký příbuzný (§ 4 odp. ř.). Význam těchto pojmů obsažen jest v D. S. (Pamětním spisu na str. 32), podle kterého »zajisté přičí se právnímu řádu, když někdo s opomenutím náležité péče povážlivé okolnosti nechává nepovšimnuty, nanejvýš dokonce možnost nějakého vysvětlení úmyslně zanedbá. Dnešní (t. j. dřívější, totiž za platnosti předchozího zákona odpůrčího) jsoucí stav vysazuje premii na nepozornost ve právních stycích, ba dokonce také na úmyslné zavírání zraku před podezřelými zjevy«. Arciž praví dále D. S. (str. 32), že »dokázati někomu vědomost o určitých okolnostech, jest možno jenom ve zvláštních případech, na příklad dá se na takovou vědomost bezpečně souditi z jeho výroku; naproti tomu bude mnohem častěji možno dotyčné osobě pře-